

Loraszko Bálint

A yacht klub

(részletek)

C oldal

Hogyan kezdődött? *Évek óta ismersz valakit, aztán egyszer csak rájössz, hogy levegőt se tudsz venni nélküle*, akkor, amikor robban az időzített bomba, Valentin időzített bomba volt az életemben, ami egyébként, az eddigi életem, tulajdonképpen egy nagy szar, mondtam egyszer Valentinnak, amikor büféztünk a C Oldalban (pedig olyan, hogy C Oldal nincs, csak A és B, miért neveznek el egy bisztrót egy nem létező dologról, olyan, mintha a hely maga se lenne, sem a benne ülők, Valentin, én, mind nem létezik, de ki az az én, aki nem létezik, sem a törzsvendégek, mind jogász, mint mi, vagy jogászból lett bróker, és/vagy bűnöző, ez a három kategória metszi egymást, mutatott rá Valentin, és ebben is egyetérttünk, mert gyakran eszembe jut, amikor négy ügyfelem megérkezett egy haragosomhoz, hogy szétverjék az éttermét, és sajnos össze is törték a berendezést, mert szerintük ha valaki az ügyvédnőjüket bántja, az az édesanyjukat bántja, hát nem biztos, hogy feltétlenül mindenkinek az édesanyja akarok lenni, de ez csak később esett le nekem, volt idő, amikor úgy éreztem, az milyen menő, hogy erős fiúk állnak mögöttem, bárhova megyek, és mindezt az eszemmel értem el, mert mi mással, fizikai erőm nincs, hát rászorulok az eszemre), aztán Valentin megkérdezte, én hol szoktam ismerkedni, társkeresőkön neten, hol máshol, ez meglepte:

- Te neten ismerkedsz, nem is gondoltam!
- Járhatnék egyedül moziba vagy étterembe, de az időigényes, és nem is biztonságos.
- És melyik oldalon vagy fönt? Gondolom, nem a badoo-n?
- Egyszer voltam a jotars.hu-n, de tele van szociopatózával, láttam, a volt férjem is ott nyomul, akkor leszálltam. Most a vanillia.hu-n és a talalkozas.com-on vagyok.
- A vanillián sugarmama vagy?

LORASZKO BÁLINT 1998-ban született Székesfehérváron, a prózaírás és a forgatókönyvírás érdekl. Jelenleg az SZFE-n forgatókönyvírást tanul.

- Dehogy! Le kell szoktassam arról a pasikat, hogy a pénztárcát lássák bennem. Hanem, olvastam egy riportkönyvet, úgy tűnik, normális pasik vannak ott.

- De te nem szorulsz rá a támogatásra.

- Persze, nem.

- Olyan ez, mint amikor álruhában megy bálba a hercegnő?

- Nem. Egyszerűen csak megtetszett az oldal. De a talalkozas.com-hoz több reményt fűzök.

Ezóta hét hónap eltelt, vagy még több, tényleg egyszerűen csak megtetszett ez a két oldal, viszont ezután Valentin is regisztrált a találkozásra, és küldött üzenetet, de nem tudtam először, hogy Valentin az, írt egy spirituális-gazdasági könyvet, erről írt üzenetet, meg arról, hogy ő is leköltözött Pestről, végre valaki itt az oldalon, aki szintén jogász, és nem pesti, mert ezen az oldalon mindenki pesti, vagy, aki nem, az pestivel akar ismerkedni egy fővárosi szálláshely és költözés reményében, de mi épp fordított migrációban vagyunk, én már jó pár éve jöttem le, amikor, sose fogom elfelejteni, egy éjjel arra ébredtem, hogy fekete terepjárókkal lezárták az utcánkat, én épp elaludtam volna, nemrég értem haza, a férjem már aludt, a két kicsi gyerek is, picit forgolódott a kisebb, amikor becsöngettek, rögtön a tárgyra tértek (persze fegyver az ilyeneknél mindig van, és legalább egy van köztük, aki okos, higgadt, öltönykabátja alatt makulátlan a fehér ing még egy ilyen átjátszott éjszaka után is, egyetemista koromban sosem tudtam, hogy csinálják, de rájöttem, több ugyanolyan vasalt ing van a kocsi-ban, így egész nap ugyanannak az egy, makulátlanul tiszta ingnek látszik), hogy adjam vissza Jázmin telefonját, azt persze jól tudtam, ki az a Jázmin, de azt nem, hogy miért lenne nálam a telefonja, magánál van pedig, nyomatékosított az okos, megcsörgetem, és láss csodát, kicsörgött a kabátzsebemben a telefon, na ugye, ügyvédnő, adja vissza a telefont, átnyújtom, ő átnyújt egy ugyanolyat, ez a magáé, mondja, elcserélték a kaszinóban, hát így, de minek ezért ez a nagy felhajtás, biztos, ami biztosra mennek, válaszolja, aztán távoznak, és a férjem, az az egyébként nárcisztikus szociopata hímringyó ilyenkor behúzott farokkal alvást színlel a hálószobában, mert szerinte teljesen rendben van, hogy hajnalban hozzánk alakok járogatnak fel vasalt fehér ingben pisztolyokkal a főnökük telefonjáért, mert ez hozza a pénzt, hogy ilyenekkel dolgozom, ezzel jár ez a pálya, ugye, aki kurvának áll, ne csodálkozzon, ha megbaszszák, szokta mondogatni, aztán iszik tovább (a pénzemen, mert ő állítólag nem talál állást, vagy talál, de rövid időre szól, mert valami mindig közbejön, tönkremegy a cég, vagy az ő idegei mennek tönkre, megint iszik, aztán hány, átme-gy rajta egy rekesz pezsgő és egy üveg whisky egy vasárnap délután), amikor megláttam a volt férjemet a társkeresőn, rögtön lejöttem, még a pénzt is visszafizették, mert még tizennégy napon belül voltam, a vanillia.hu-ra menekültem tovább, mert oda drága regisztrálni, az exférjemnek biztos nem telik rá, bár az új építésű házunkat otthagytam neki, de azóta csinált belőle egy nyolcadik kerületi garzont, azt is hitelre, eltapsolta az előző nőjére a különbözetet, viszont

a következőnél már okosabb lett, azzal a tartásdíjból mentek nyaralni Ausztráliába, mindegy is, csak magamat keserítem ezekkel. Valentin a talalkozas.com-on írt, hogy kávézzunk, rendben, de egyenlőtlen volt az ügy, mert ő tudta, hogy én vagyok, én meg egy idegent vártam, de Valentin jött, viszont ahhoz képest, ahogy most ismerjük egymást, akkor én is idegen voltam neki, idegenek voltunk egymásnak, most is idegenek vagyunk, csak kevésbé, és nem tudni, mennyire maradunk idegenek, ha úgy csináljuk, mint egy átlag pár, akkor bármедdig időzhetünk együtt, max azt tanuljuk meg, hogy issza a másikat a kávé, és hol vannak az erogén pontjai, ez sem kevés, a jó szex alapja lehet a kapcsolatnak, mert a szexben együtt fejlődni azt jelenti, hogy fejlesztjük az önismeretünket, a bizalmat, az összpontosító-képességet, és még egy csomó fontos jó tulajdonság alakulhat ki, de a szexre is rá kell szánni az időt, viszont mikor, amikor vasárnaptól csütörtökig nálam vannak a gyerekek, vagy sokszor péntektől vasárnapig is, anyám rajtam lóg, Valentin meg az anyjával lakik szintén, nincs hova menni, és nincs mikor, sokszor a munka is közbeszól, azt legalább tudjuk együtt csinálni részben, mert Valentin beállt hozzám is dolgozni, most senkinek nem megy, aki jogász, csak a büntetőjogászoknak, mert polgári ügyletek nincsenek (a földhivatalba bementem, a villanyokat lekapcsolták, kongott a folyosó az ürességtől, azt hittem, megváltozott a nyitvatartás, de lejött az egyik ismerős ügyintéző, hogy nyitva vannak, csak épp nincs ügyfél, hetek, hónapok óta nincs ügyfél, kongó, sötét, hideg folyosók, fönt egy szobát fűtenek, most már nyilván légkondiznak, oda hordták össze a kompjutereket, hogy mellettük kávézzanak, nincsenek ügyek, nem adnak-vesznek az emberek), viszont kipörög jó néhány olyan ember a nem tudom honnan, hogy hol bújtak meg az ilyenek eddig, olyan ember, aki mint a zombi, fogalma nincs semmiről, térfereg ide-oda, el akar adni olyan ingatlant, ami nincs is a nevében, és ez akkor derül ki, mikor már aláírta a szerződést, mert valahogy mégis bevallja, van az a nézése, amit a tanúk meghallgatásakor szoktam fölvenni régebben, most azt kell elővenni naponta, azzal nézem ezeket a zombikat, szint vall mindegyik, hogy miben van, nem is az övé a telek, hanem az apjáé, de mit gondol, nem derül ki öt perc múlva a tulajdoni lapról, sose derül ki, mit gondol az ilyen.

Így kezdődött, hogy Valentin felkutatott engem mint magánembert, kiderült, ő is leköltözött, bár még feljár a fővárosba, de nem szívesen, de mintha ezzel indokolhatnám vagy megmagyarázhatnám, vagy a gyökérokát felkutathatnám ennek az egésznek, ennek az egész ráismerésnek, ahogy megláttam, Valentin az, mindig is szerettem az ilyen alkatú férfiakat, Valentin pont az ideális száz kiló, barna bőr, fekete haj, fekete szem, nem mintha kilóra mérnék a vonzalmat, én azonban mindig az erős férfiakhoz vonzódtam, csak az volt a baj, hogy az erős és az erősnek látszik kiköpött ugyanúgy néz ki, igaz, a volt férjem magas volt, és vékony, lehet, hogy ezért kerülöm az utóbbi tizenöt évben a magas vékonyakat, mert a magas vékonyak engem mindig megszívattak, igaz, azóta már mindenféle alakú, súlyú és magasságú férfi megszívott engem, talán csak ilyen kreol bőrű, fekete szemű nem volt még.

Fekszem, és ezeken gondolkodom, mintha ez az agyalás, a mókuserékben járás bármit is megoldana, a másik mókuskerekem a hitel volt, most nincs hitel, megnyúlt, halálra vált arccal állok az iroda konyhájában, amikor megjön Valentin, aznap, amikor az e-mailt megkaptam (az ajánlott levelet a postás megint elkeverte, mert háromszor kezdődik az utca számozása előlről az összenőtt kisvárosok miatt, hiába szóltam már a postán, ha új kézbesítő jön, az újra csak nem tudja, és gyakran jön új, mert kevés a fizetés, szalag mellett jobban keresnek, és könnyebb is a munka, mennek a Videotonba, amint felveszik őket), mondom neki, képzeld, nem kaptam meg a Széchenyi-hitelt, hogyhogy, kérdezi Valentin, és hozzáfűzi, viszont jól nézel ki, ez most nem dob föl, máskor mindig, mert egyébként nem udvarol sokat, inkább kritizál, bár néha mondja, hogy szép a kezem, az alakom meg a melleim, de egyébként nem bókol, viszont felhív minden nap, sőt kétszer, és miért is hívna másért egy pasi naponta kétszer, ha nem azért, mert szexelni akarna velem, az meg azt jelenti, tetszem neki, mert csúnyával nem fekszenek le az ilyen jó pasik, mint Valentin, Dobó kolléganő is azért packázik velem, mert szerintem látta, hogy Valentinnal vonzódunk egymáshoz, neki meg senkije sincs, csak a haldokló szülei meg a hisztis lánya, nekem pedig itt van Valentin, pedig neki járna egy ilyen jó pasi, mert ő gazdagabb, nekem csak kisvárosi, lepukkant irodám van (a mellékhelyiség olyan régi, még Zizi mama idejéből való, hogy a wc-be ki kellett írjam, kedves ügyfelek, szíveskedjenek a tartályt öblítés után rendesen elzárni), meg Mitsubishi Outlanderem (ezt jó, hogy megvettem pár éve, jól jutottam hozzá, tizenkét milka volt, igaz, még nincs kifizetve, de most egy ilyen tizenhatba kerül, ráadásul plug-in hibrid, micsoda előrelátó voltam, legalább itthon tudom tölteni napelemeről, így is használok benzint is bőven, már a szomszédba átmenni is egy ezres, rohángálni pedig kell, szerteszét vannak az ingatlanok, és még a fodrászom is Pesten, közelebb egyszerűen nem találtam egy normális fodrászt, aki eltalálja a színt, és nem tépi ki az összes hajam, és minőségi festékekkel fest, festetni kell háromhetente, már így is a végén lenő, már tiszta ősz lenne a hajam festés nélkül, tiszta fehér a festék alatt, a lenövést vizsgálom mindig, ez a kontrollcsík, mennyire vagyok ősz, de minek nézem, teljesen, harmincéves korom óta), csúnyával én sem fekszem le, viszont Valentinnal is leginkább mikor, nincs hitel, akkor még többet kell nekem is dolgozni megint, hátha akkor jobban megy a szekér, ha én csinálom saját magam, de már lassan nincs is, aki csinálja, a héten is háromszor voltam én egész nap az irodában, nincs hitel, mondom Valentinnak, próbálom finomítani, hogy ez talán jelzés, hogy nem a hitelben kéne mindig bízni, de hát mi más mozgatná a gazdaságot, mondja Valentin, ha nem a hitel, hát most nem mozgatja semmi, azt próbálom bevésni, megérteni, elfogadni, hogy nincs hitel, és nem is lesz, terveket szőni, nincs, nincs, nincs, viszont eszembe jut az egyik kivitelező, aki kőművesből lett építési vállalkozó, miután estin leseggelte az építőmérnök szakot (először leérettségizett levelezőn, először ehhez szemüveget kellett csináltatnia, és senkinek nem mert szólni, csak mikor már meglett az érettségi, akkor viszont szárnyakat kapott, és meg sem

állt a diplomáig, csak kétszer, mert elsőre nem vették fel, és első év végén is sokból elkaszálták, de végül öt év alatt ledarálta a három évet), pont akkor újjítottam föl, amikor a generált építőanyag-hiány volt, és az emberem azt mondta: Nincs olyan, hogy nincs.

Van, akinek van miből élni, van, hogy minden szar, minden összeomlik, de egyeseknek a haja szála sem görbül, sőt fodrászhoz járnak, onnan taxival mennek át a masszórhöz, ha nekik megy, mehet nekem is meg Valentinnek, mert akkor már menjen jól Valentinnek is, csak meg kell találni, hogy mit csinálhatnánk, talán valami teljesen újat, de mire van igény, hát semmire, egymásra van igényünk, de kevés az idő, meg nincs hol, mert a fogatlan anyák szorongatnak minket.

Citromfagyi

Már a válása is megviselte anyámat, de amikor a nagyobbik nővérem meghalt, akkor végképp hanyatlani kezdett, legalábbis akkor így láttam, ma már világos, hogy csak azt használta ki, hogy a testvérem halála engem is megviselt, ezt a gyengeséget használta ki, hogy a védekező stratégiáim, a jól beváltak, meggyengültek, ültünk a tóparton, néztünk, nyaltuk a fagyit, néztük, ahogy Zizi mama újabb és újabb adagokat adagolt, állítólag olasz fagyi, valójában a por volt olasz, amiből készült, de a fagyi mindig jó (az apai nagypapám fagyiztatott minket kicsi korunkban, korlátlan gombócfogyasztást engedett, nyolc-tíz gombóccal ettünk meg fejenként, unokák négyes turnusokban meg a nagypapám, az ötven gombóc fagyi, még több ilyen vendéget, sóhajtozott a helyi cukrászdás Kőbányán, a lakótelep padjai előtt dübörgött a vonat, volt egy hosszabb út a cukrászdához, de mi a rövidebben szerettünk menni, a sínek között, a vasutasok integettek, mi visszaintegettünk kedvesen a testvéreimmel, ekkor persze a nagypapám nem volt ott, ő nem engedte a sínek közötti közlekedést, a kerítésen átmászást, ami főleg visszafelé volt komplikált, mert amíg másztam, féltő volt, hogy a testvéreim a rájuk bízott fagyimat megdézsmálják, de fagyival a kézben a mászás a kerítésen lehetetlennek bizonyult, vagy a sínek között fagyizok, vagy belenyalnak a citromba, mert mindig citromot vettem, a citromfagyiban van a legtöbb cukor, meg a tonikban, ma ebéd után cukormentes csokit fogok enni, koffeinmentes kávéét iszom hozzá, mert közben cukorbeteg lettem, de azért fagyizok, a szívem meg nem bírja a koffeint, valójában nem a koffeint nem bírja, hanem a sok hülyeséget és a kevés alvást, kedvesen integettünk vissza a vasutasoknak, nem is gondoltunk arra, hogy kurvaanyáznak, még ha jogosan is, akkor sem gondoltuk, a fagyival voltunk elfoglalva, meg hogy ne tudja meg nagypapa, hogy a sínek között mentünk, anyánkat nem érdekelte, pont leszarta, hogy hol vagyunk, csak az érdekelte, hogy buszokat mosni voltunk-e a Hősök terén, sokan csak csokit vagy dobozos üdítőt akartak adni, azért nem mos-tuk le, forintot vagy márkát kellett keresni, egy csokiért minek törjem magam, a buszokból gyakran német gyerekek pörögtek ki, olyanok, mint mi, mi lent

mostuk a buszt, ők fölszálltak a tiszta buszra a magyar szuvenírekkel, próbáltam otthon eltitkolni, mert apám, aki akkor még nem vált el anyámtól, elvette a pénzt, ezért el kellett dugjam, vagy eleve vásároltam belőle, amit vettem, azt gyorsan megettem, később tudtam leszokni a gyors evésről), jó volt akkor is a fagy, a nagyobbik nővérem halála után, anyámnak mondtam, Zizi mama háza kéne nekem, akkor lejönnék ide gumicsizmás ügyvédnek, paradicsomot természetesen a kertben (korábban is próbálkoztam, a lakóparkban, de a férjem ledamiloza, szerinte a zöldségeskert csak rendetleníti a gyepet), Zizi mama elől mérte a fagyit, kb. ott, ahol most a belső szoba van, az irodám, a vendégtér ott volt, ahol most a kollégáim asztalai, ugyanúgy lehetett fölmenni a hátsó lépcsőn, mint most, amíg elől fagyizott a család, hátul Zizi mama lányokat futtatott, ezért van ebben a nagy házban annyi kis lakás vizesblokkal. Zizi mamának ajánlatot tettem, kinevetett, esze ágában sem volt eladni a házat, viszont két év múlva eltűnt, bezárt a fagyizó és a kupleráj is, és egy ingatlaniroda nyílt a helyén, bementem, hogy kitől bérlik, egy férfi vette meg Zizi mamától, mi lett a mamával, kérdeztem, a külföldön élő lánya hazadugta az arcát, meglátta, mit művel Zizi mama, felelte az új tulaj, hogy amíg elől a család fagyit nyal, addig hátul a papa a lányokat nyalja, miközben szopják, ennek véget kell vetni, határozta el a nő, az anyját betette valami otthonba, volt itt még egy öregasszony Zizi mamával, a legkisebb szobában laktak a padlástérben (abban, amelyikben most én), az volt a segédmadame, azzal nem tudjuk, mi lett, mindenesetre az új tulaj eladta nekem a házat, pontosabban az első emeleti lakást anyám vette meg, és a felújítás ürügyén felhurcolkodott a középső szintre, és azóta nem megy vissza, minden tele van összehajtogatott zacskókkal, megbontott kekszekkel és csokoládékkal meg elgurult pezsgősdugókkal, átizzadt hálóruháját a radiátorra teríti, hogy még jobban szétterjedjen a szag (merülésszerűen veszek levegőt, ha át kell vágnom a szobáján), itt lent van az egyetlen kádás fürdőszoba (a kádban spermaszag emléke), de anyám bitorolja ezt is, a wc állandóan használhatatlanul koszos, pedig jó lenne fürdeni Valentinnal, a takarítónéni mindent megcsinál, de a wc-keket mindig kihagyja, a sajátomat és a gyerekeket kipucolom én, mert a wc-re különösen kényes vagyok (amúgy is igénylem a tisztaságot, de anyám mellett erről le kellett mondjak), de anyáméhoz nem nyúlok, kíváncsi vagyok, mikor elégei meg, hogy a szarcsseppekből betonkemény mintázat ül a csészére, az elmúlt hét évben még nem elégei meg, lassan majd már sósav kell ennek az eltüntetéséhez, vagy az egész csészét kicseréltetni, de minek, amíg anyám úgyis elrontja.

Hétfő reggel

Mégsem vasárnap vittem vissza a gyerekeket, ez is hétfő reggelre marad, kiveszem magam az ágyból nagy nehezen, rám zuhan a hétfő, nemcsak hétfőn, bármelyik másik napon is nehéz felkelni, érzem a nehéz fájdalmat a tagjaimban,

ennyiből semmi különös, négy óra harminchat perc, még aludhattam volna huszonnégyet, de már nyugtalanít, hogy mi van a gombgyárban, remélem, nem áll be a derekam megint (combjaimat abroncsként szorítja a fájdalom, csípöm betonkemény cölöp), ennek elkerülése érdekében teszek egy kört az utcán, tíz perces futás, nyáron ez kellemes, friss a levegő, és a madarak már nyüzsögnek, a gesztenyefák a járda fölé magasodnak (virágzáskor olyan, mintha mézesüvegben mennék), anyám még alszik, zöld teát iszom a tetőteraszon (Dian Lü, azt a gesztenyés ízt keresem, ami a Lü San Yun Wu sajátja, és ebben is megvan, ha jól figyelek), eszem hozzá két kekszet, és Torma kutyám tarkóját simogatom hosszán, bundája puha, szeme csillog, aurája fényes, innentől gyorsulniuk kell az eseményeknek, mert elteázgatok húsz percig is (közben Valentinra gondolok, bőrén fény áramlik keresztül), máris késésbe kerülök. Cukkinit karikázok, miközben pirul a hagyma, amikor a zöltségek puhák, ráöntöm a felvert tojásokat, odafigyelek, hogy ne száradjon ki a rántotta, közben vasalt melegszendvicset sütök házi sajttal, mikrozáddal díszítem, miután a tányérokra kivettem, ez egészséges is, nem csak jól néz ki, lefedem a két tányért, hogy ne hűljön ki a reggeli, keltem a gyerekeket, aztán a kutyának az antibiotikumot löncshúsba rejtem, miközben figyelem, lenyeli-e, elkapom a macskát, aki hála istennek előkerült a sokadik eltűnése után, bár összeharapdálva megint, be kéne fújni a sebét, ki az az elrugaszkodott, aki sprét tervez macskára, a macska visszafúj, karmol, borzolja a szőrét, megint nem sikerült, meggyógyul az magától, ezt remélem, Ciccó sértődötten megugrik, amit nagy nehezen ráfújtam, azt is gondosan lemosakodja magáról (lehet, ezért fog eltűnni újra), viszont robogok föl zuhanyozni, anyám megébred, utánam szól, hová megyek, fodrászhoz, vetem oda, hétre van az időpontom, de már késésben vagyok, mert előtte kitérőt kell tegyek a gyerekekkel az apjukhoz, ha szerencsém van, még alszik, és nem jön elő, hogy föltartson (kevés a tartásdíj, emelik a tandíjat az iskolában, ezt miért mondja mindig, nem értem, eleve nekem számlázzák), közben gyanús a csönd, ahogy kilépek a zuhanyból, nem hallatszik letről a motozás, visszaaludtak, leszaladok, tényleg, felkeltem őket, fölszaladok, épp, hogy beleugrok egy fehér ingbe (az utolsó vasalt ingem, Kati néni, tessék felgyógyulni, persze én is vasalhatnék, nem lehet az olyan ördögösség, délutánra beprogramozom, muszáj lesz), szól a kisebb, hogy kész vannak, és neki ma az Aldiba kell mennie diák munkára fél hétre, épphogy odaérünk, ha most elindulunk, bepakoljuk a cuccokat a kocsiba, kiugrok, az irodában hagyom csaknem az este gondosan előkészített dossziék egyikét, felmarkolom azt is, egy utolsó pillantás az emailemre, a telefonomon csak az egyik postafiókot tudtam beállítani (Damoklész kardja a másik), aggasztó tárggyal épp beesik egy a gyárból, ha most megnyitom, látják, hogy megnyitottam, de nem válaszolok, ha nem nyitom meg, akkor egész délelőttöm nyugtalan, meg kell majd álljak egy benzinkútnál, vagy fölhívok a gyárból valakit, hogy kipuhatoljam, mit küldtek, reggelit megettétek, a kisebbik nem, miért nem, kihűlt, miért nem tetted be a mikroba, az nem jutott eszébe, én nevelésem, mit csináljak most már, hol ebédelsz, rendel majd valamit, apád

adott pénzt, nem, pénzosztás, kiteszem az Aldinál, a másikat az apjánál, kezd csörögni a telefon, nem tudunk rendesen elbúcsúzkodni, viszont a fodrászhoz egész korán odaérek, felteszi a festéket, ne üljek a légkondi alá, túl hideg, de kedves, a festéknek, teszi hozzá, átülök az ajtóba, az meg túl meleg. Jó lesz, ha Valentin délben felhív, addig is, máris csörög a telefon, miért nem válaszoltam meg az emailt, amit éjszaka küldtek, sem, amit reggel, még nem vagyok az irodában, ez mindig jó válasz bármire, elmondja, mi a probléma, ma ezt is megoldjuk, kész a hajam, kész a fodrász, mert a tetkója túl halvány lett, át kell menni rajta még egyszer, az nagyon fog fájni, panaszolja, borralaló, viszontlátásra, kilencre a gyárban vagyok, de addigra annyi a feladat, hogy Valentinnal se fogok tudni beszélni délben, eredetileg max kettőig maradtam volna, végül hatkor jövök el, franchise-díj, áfa, szochó, tb, tartásdíj, lakáshitel, autótörlesztés, megint a derítő is megtelt, egy szippantás ötvenezer, cégek szarát drágábban viszik, mi meg az iroda fölött lakunk, éves díj a yacht klubba, még mindig tartozom vele, de rendesek, még a tavalyi áron befizethetem, így csak háromszázhatvenezer egész nyárra, nem is ez a drága, hanem a téli tárolás, miután kivették, mert a kapum alacsony, nem tudom az udvarban tartani a hajót. Diego a neve, én neveztem el, mindenki azt hiszi, Maradonáról, pedig Diego el Cigaláról, de jó lenne tangózni is, vagy bármit táncolni Valentinnal. Valentin jár táncterápiára, én is járnék szívesen, de nincs hova, mikor és miből, mert egy hely van a közelben, de oda már Valentin jár, sokan párban járnak, de én semmi esetre nem akarok a terhére lenni senkinek, főleg egy férfinak nem, Valentint sem hívtam föl egyszer sem, mindig ő hív, de én képtelen vagyok egy férfit felhívni, még akkor is nehéz, ha már kapcsolatban vagyunk, minek hívogassam, ha ő akar, majd felhív, ha meg nem, az nyilván jel, hogy vagy nem ér rá, vagy nem érdeklém, vagy egy semmirekellő.

Általában érdeklém Valentint, sokszor hajózni megyünk, akkor ő vezeti a hajót, viszont délután én vezetem az autót, mert Valentin a szabadnapunkon általában bulizik, ez alkoholfogyasztással jár, akkor fuvarozom, viszont jó a hajón hátul utazni, egyrészt a kormánytól túl meleg van, mert félig üveges a fülke, másrészt hátul lehet napozni, teázni, csokit majszolva nőnek érezni magam, vagy lehorgonyozunk, és kimászok a hajó orrára, levetkőzni már nem lehet, mert kamerákkal messzelátóznak hülye emberek a parti szállodából, miért nem szexelnek inkább a barátnőjükkel, vagy ha nem áll meg nekik egy nő se, akkor intézzék el a zuhany alatt. Egy ideje már együtt töltjük a szabadnapunkat, hajózzunk, rollerezünk, ebédelünk, főzünk, és főleg beszélgetünk, anyám elmegy valamelyik testvéremhez, vagy csak kirándul (kétóránként felhív, hogy nincs semmi, jó az idő, hozzon-e kávékapszulát hazafelé, milyen színűt), a medence mellett heverünk, Valentin bőre napmeleg, viszont a medencében lehül, akár egy jégtömb (a kihült bőrből messze áramló hideget érzem), vizes fürdőnadrág, levetkőzni már itthon sem lehet, körbe lettem építve szabálytalanul magas, szabálytalanul a kertembe néző ablakos házakkal, a szomszéd albérlői

a teraszról a dekoltázsomon át a méhemig lelátnak, a kerti zuhanyzót le kellett szerelni, bár úgyis szétrohadt. Elmesélem Valentinnak, hogy a tavasszal hason csúszva kikotortam a mohát a medence körüli faburkolat nútjai közül, spaklival, aztán végigcsiszoltam kézzel, fáj a csuklóm, de másnapra újra bekoszolódott, lemostam, térden csúszva probiotikus mosószerrel festés előtt, aztán törpejárásban lefestettem az egészet, gondosan, hogy jó legyen, rossz vagyok a kézi munkákban, de odafigyeltem nagyon, szép is lett, és elégedetten leültem a két napi munka után, és szemléltem, hogy sokkal jobban néz ki, és akkor kijött anyám, és keresztülgyalogolt a frissen festett faburkolaton (papucs fehér nyomai csámpásan világító útjelzők), ezt most miért csináltad, felugrottam első mérgemben, nem látod, hogy most festettem le. Már megszáradhatott volna, válaszolja anyám flegmán, majd sértetten hozzáteszi, most miért beszélsz velem ilyen hangon, ettől fogva egész nap nem szól, ezzel le van zárva. Próbálok még frissen rendbe hozni a lábnyomokat, de már lehetetlen, foltos lett az egész, ez már így marad erre az évre. Vigasztalásul Valentin segít a tetőterazon a faburkolat között elburjánzott tyúkhúrt kigyomlálni, közben mondogatja, hogy ez valójában salátanövény. Én is szeretnék természetni, de a tavaly a kertész feltöltötte földdel az ágyásokat, azóta mindenhol változatos kinézetű gyomok törnek föl, tavaly hónaljig nőtt a gyom, végül már nem ismertem föl, mi a zöltség, és mi a gaz, lekaszáltam az egészet, és cukkinimagot szórtam szét, az végül jól sikerült (kisbaba méretű cukkinik öregedtek el láthatatlanul az óriás levelek fedezéke alatt). Valentin mutat pár növényt, ami gyom, ezeket már föl fogom ismerni, ő kertés házban nőtt föl, én meg lakótelepen, de egyéb dolgokban is jól kiegészítjük egymást. A nő és a férfi jól kiegészítené egymást mindig, ha nem ugyanazt várnánk el egymástól, amiben magunk is jók vagyunk, hiszen sosem lehet kompatibilis teljesen egy nő és egy férfi, mert anatómiai és élettani különbségek vannak, inkább annak jó örülni, ami bennem nincs, de Valentinban megvan, például jó érzéke van a gazdasági dolgokhoz, és az erőforrások megteremtéséhez és a főzéshez, ez utóbbi külön jó, mert én a gyerekek reggelijébe teszem minden gasztronómiai tehetségemet, a főétkezéseket már étteremben rendelem, egy az, hogy kicsi a konyhám, és anyám összerondítja, például, hogy a pultra ráteszi a gyúródeszkát állandó jelleggel, arra egy másik, nagy deszkát, hogy védje a gyúródeszkát, arra meg egy kisebb vágódeszkát, és arra a kenyérszeletelő deszkát, következőképp a morzsa az összes deszkaréteg közé megy, és a szörp- és mézcsöppek összeragasztják a deszkákat (ragacsos, rózsaszín morzsaagombócok mindenütt, rövidesen a fogantyúkra is átkerülnek), kinek van kedve ilyen helyen főzni, ki sem tudom tenni a hozzávalókat, inkább rendelek, mostanában a menüvel megelégszem, de anyám és a gyerekek ebédet és vacsorát is az étlapról rendelnek, ez napi harminc-negyvenezer forint, több százezret baszunk így el étteremre, de hiába magyarázom nekik, hogy csődbe viszitek édesanyátokat (anyámnak is anyja helyett anyja vagyok, dacos, fogatlan száját összeszorítja, elbaszta a protkóra félretett pénzt), a végén mindig csak az étlapról

rendelés marad, és nyaralóhelyen élünk, ami annyiból jó, hogy egész évben mintha nyaralnánk, viszont mindent úgy is mérnek nekünk, mintha nyaralnánk, és aki nyaral, az kevésbé spórol.

A gyárban régebben ebédszünetet is tartottak, olyankor meghívtak ebédelni, most csak keksszel kínálnak, azt nem kérek, reggelire is azt ettem, de legalább az cukormentes volt, ez meg cukros, üres teát főzetek magamnak, hazafelé már alig várom, hogy nyitva tartó éttermet találjak, a menü már elfogyott, étlapról is csak valami krumplisaláta van rántott hallal, este már ez sem friss, kísért az érzés, hogy újramelegítették a halat, de mindegy, az éhség az éhség, este majd Valentin felhív, elmesélem majd ezt neki, de hiányzik a bőrkontaktus, ez egy telefonkapcsolat, az éhség az éhség, viszont végre megint egy este egyedül.

